

La Veu d'Inca

REDACCIO I ADMINISTRACIO
Murta, 5.--INCA.

Any I

SETMANARI POPULAR
INCA 25 SETEMBRE 1915

Núm. 39

PAGAMENT A LA BASTRETA
Un trimestre Una pesseta

DIGNIFICACIÓN DE LA MEDICINA

VIII

Hemos indicado abusos graves en el ejercicio de la profesión médica; abusos que en tiempos pasados habrían escandalizado a la sociedad y especialmente a los médicos que ejercen dignamente la profesión. Hoy pasan ante la sociedad como desapercibidos, y los médicos, aun observándolos, hemos llegado a tener para con ellos cierta tolerancia, atendiendo a que la sociedad actual, completamente desmoralizada, no está en condiciones de castigar a los culpables, ni quiere, por otra parte, estudiar a conciencia los hechos; sino que juzga por las apariencias y decide según ellas.

No hallando medio eficaz para evitarlos, hemos adoptado, los médicos, como norma de conducta, la de lamentar estos abusos en familia, comentándolos silenciosamente, procurar que las indignidades y las explotaciones no se divulguen, y esforzarnos para ver si la ropa sucia puede lavarse en casa.

Este sistema puede ser recomendable cuando las faltas son más o menos disculpables y especialmente cuando los autores se avergüenzan todavía de las indignidades que cometen. Pero cuando las faltas son graves, gravísimas, y sobre todo cuando los autores, no solo han perdido las nociones de dignidad y decoro profesionales, sino que hacen gala de saber prescindir de ellas y aprovechan esta circunstancia para la adquisición de fama y prestigio, entonces, es necesario que los hechos se pongan en claro, para evitar que la Medicina resulte denigrada por la vileza de quien tan dignamente la ejerce.

Esto es lo que me induce a dejar el sistema de excesiva prudencia, hasta aquí adoptado, y en nombre de los que procuramos ejercer debidamente la profesión y queremos dignificarla, procuraré señalar los peligros que tenemos en casa; lo que huele ya a podrido; para ver si podremos barrer lo que nos estorba para la dignificación del ejercicio profesional. Por esto, hablaré de faltas más graves todavía que las apuntadas en números anteriores, faltas que me abstengo de calificar, dejando en plena libertad al lector para que él mismo lo haga, según le dicte su criterio.

Es las operaciones estudiadas como innecesarias, lo mismo que en la de supuestas virtudes curativas y en las simuladas, hemos visto la posibilidad del abuso y la gran facilidad que tiene para cometerlo impunemente, todo médico que prescinda de la decencia, de la probidad y de toda ley moral. Pero en esta clase de abusos, cabe al menos para ciertos casos, la posibilidad de la buena fe. Cabe también la duda, de si el interés lucrativo ofuscó la inteligencia del médico, que cometió aquellas faltas, sin que realmente este las considerara como tales. Puede en tal caso, el delincuente hallar cierta disculpa y excusarse diciendo que al insistir en la operación conceptuada que era conveniente.

Para que quede bien probado el concepto de la palabra explotación, que con tanta frecuencia ha tenido que emplear, quiero hacer hincapié sobre la existencia de abusos en algunos casos, cuyas circunstancias no daban lugar a disculpas, ni excusas de ningún género. Estos abusos son por lo tanto de mayor gravedad toda vez que no fieden atenuación posible.

No debo ni quiero faltar al deber de guardar reservas profesionales en asuntos que lo merecen, mayormente tratándose de dar publicidad a estas notas; y por lo tanto, me veo privado de citar casos confirmativos del concepto emitido, limitándome a citar tan solo uno como muestra.

Figúrese el lector que un individuo con motivo de cierta travesura, presenta un flujo blanco de diagnóstico evidente; que viene a mi despacho con gran intranquilidad; que procuro tranquilizarle manifestándole que se trata de un mal sin importancia y que solo requiere ciertos cuidados durante varias semanas, que el enfermo contesta que no es posible esperar tan largo plazo, insistiendo en que cueste lo que cueste, se ha de conseguir la curación en pocos días; que yo insisto en lo dicho, añadiendo para animarle, que a veces se obtiene la curación en menos días de los calculados. Este individuo no queda satisfecho y acude a la visita de otro médico, insistiendo en la rápida curación y repitiendo el *cueste lo que cueste*. El médico, con cariñoso afecto y paternal solicitud, le dice que todo se arreglará según sus deseos. Al día siguiente, este enfermo tomaba el tren de la una para Palma, donde debía practicarse una

inyección de 605 por..... combinación.... Una gran casualidad me dió ocasión para poder evitar este atentado, y lo llamo así, porque según hubo de confesar el mismo médico que recomendó la inyección, y según el dictámen de todos los que examinamos al enfermo, no había indicio ninguno de contagio, sífilítico, y por lo tanto era completamente inútil la intervención que se proyectaba. Debía además ser considerada como perjudicial y hasta peligrosa, toda vez que la aplicación inoportuna de este medicamento ha causado ya numerosos desastres y hasta la misma muerte. ¿Como hemos de calificar esta forma de proceder? ¿Donde buscar disculpa, como no sea en la falta del enfermo, al decir la frase *cueste lo que cueste*? La explotación es evidente; no pudo equivocarse el médico.

Desde hace años, no necesitamos buscar casos de esta índole para seguir plenamente convencidos de la existencia de la explotación; pero el público que quiere juzgar por sí, necesita enterarse claramente de ello, y es por lo tanto conveniente ilustrarle, respecto al particular, aunque no sea más que relatóndole un caso como muestra. De no hacerlo, podríamos ser considerados como culpables, todos los que diéramos lugar a que una excesiva prudencia médica sirviera de cobertera a un cúmulo de tapujos e indignidades.

Siguiendo con los abusos graves, creo llegado el momento de entrar en los que hacen referencia a la Tocología. Tienen una grandísima importancia para el público y tiene este una necesidad extraordinaria de ser ilustrado en esta cuestión, toda vez que ha interpretado tan erróneamente los hechos, que ha llegado a considerar los abusos cometidos como un timbre de gloria y prestigio.

De esta gloria y prestigio nos ocuparemos en el próximo número.

Sebastián Amengual.

CAIXISTA

An aquesta imprenta se necessita un caixista que ja sabi fer feina.

CASA LLOGADISSA

A la carretera d'Alcudia n'hi ha una amb corral. En donaràn raó a la casa número 7 de la mateixa carretera.

MES AMUNT!

I.

Vaitx pendre ales de coloma;
me'n aní a la soletat;
allá hi predura l'aroma
de l'aniga pietat.

Sobre l'abisme hi reploma
un castell abandonat;
meditaré com coloma
en l'heròica soletat.

M'agrada l'olor d'història,
m'agrada l'olor de gloria
o dissort del temps passat,

a l'hora en que tomba'l dia
com una rosa mustia
sobre un estany encalmat.

II.

Tan magre com un asceta,
tan mut com un ermità,
sobre una torre desfeta
un corb s'hi anava a posà,

L'amic del antic profeta
qui amb ell compartia el pá,
sobre la torre desfeta,
cada horabixa, qué hi fá?

Salut au cell estilita,
medita que te medita,
recullit intensament!

Salut, au cell de misteri
digne qu'un antic salteri
te donás un salm ardent!

III

Devall ta immòvil foscura
quina ànima de candò!
Èts plé d'anys y de dretura
com un sant Hilarió,

Res del món te fa fretura
qu'has triat la part millò:
una runa y una altura
aon fas oració.

Provident la Má divina
vestí de negrò atzurina
y modestia aquest còs teu;

y la mieraða austera,
qu'obri'l bec a la vorera
del abini, la't mantén Deu!

IV

Potser ets fuit de la branca
d'aigun cedre perennal,
alsat en la cima blanca
del vell Libanus capdal.

Ta vista qui no demanca
té quelcom profetal:
veu si un núvol petit tanca
la pluja torrencial.

Conta'm dels temps dels profetes
qui a les ventades desfetes
feyen cantar dòcilment

un Avenir resplendent
dins un floviol de canya,
com els pastors de montaya.

V

Parlavén ells y la terra
s'esgarriava de por;
d'un geste de la má esquerra
ells feyen esclatâ'l tró;

ells allumaven la guerra
com una trágica flor,
parlavén ells y la terra;
esgarriada de por,

come a dayna perseguida,
per l'òrbita sensa mi-la
no trobava cau en lloc.

Llur clamor el cel fería:
feyen caure, si'ls plaia,
llamps, rosada, pluja o foc!

VI

Conta'm del temps de misteri
qui florí segles enrera,
y tení, refrigèri
y perfum de primavera.

El dessert era un salteri,
l'arenal un verger era,
la ciutat un asceteri
amb murmuris de preguera:

Sant Amó llavors vivia:
cantava salms nit y dia,
y conrava bells jardins

d'arbres de baume: les branques
tremolaven d'ales blanques
d'auells qu'eren Serafins!

VII

Sant Amó dexa l'esposa,
castament, sense tastar
el gust de sa boca rosa,
pura com calzer d'altar.

Ell, menyspreant tota cosa
al gran desert se'n va anar;
ella, dins sa cel-la closa,
filava lli per l'altar.

Com una espasa d'horror,
l'amor ensemps y'l temor
de Jesús, los departí.

Restaren units pe'l llasos
dels brassos tan llargs, dels brassos
d'un crucifix bisantí,

VIII

qui amb la terrible besada
de sos llavis moratats,
dexá llur carn trepanada
de divines feretats;

y qui amb l'oblicua mirada
de sos dos ulls acalats,
ferí com d'una llansada
els llurs flancs transverberats!

¿Qui d'aquest regust de fel
s'en consolaria amb mei?
Quí ple de l'aspra delícia

del ví mirrat d'amargor,
del sentit falagador
admetria la caricia?

IX

Sota una branca, amagada
meditativa y vibrant,
la campaneta crismada
s'es estremida, resant;

en el cloquer suspirant
una flama s'hi es posada
com un dó d'Esperit Sant.
Es la darrera flamada

de la claretat serena
que s'apaga tota plena
del ressò misteriós...

Obeexen la campana,
eis corbs tornant de la plana,
com monjos, de dos en dos.

Llorenç Riber.

CONTESTANT A D. GABRIEL MAURA

II

ELS REGIONALISTES I EL GOVERN DEL SR. MAURA

Tot lo que es digui en elogi de la actuació de D. Antoni Maura des que pujà al Poder en 1907, fins que es produïren els fets que ocasionaren la caiguda del seu govern, no excedirà els límits de la justícia. Mai, a Espanya, s'havia fet un intent semblant de dignificació del poder públic. Per lo que efecta a Catalunya i a les aspiracions catalanes, és dever de honradesa — al que mai he mancat, fent-hi, al contrari, acatament mil voltes — regonèixer que trobaren en el senyor Maura, sense altre estímulo que el de servir a la justícia i a l'interés públic, un esperit ple d'interés, de bona voluntat i de simpatia. Els maurins que, encara avui, alaben en el senyor Maura la seva «habilitat» en desfer la Solidaritat, li dirigeixen la major injuria. La actitud del senyor Maura davant les aspiracions catalanes de 1907 a 1909, com la que abans adoptà davant el problema cubà, són, amb tota seguretat, els moments que recorda amb major orgull, per ses expressions del major gran d'honradesa i d'heròica abnegació de tota la seva vida pública.

¿Com li corresponíem nosaltres, els regionalistes, al senyor Maura? Està en la memoria de tots el comentari que correntment va fer-se a Catalunya, durant 5 anys, de la nostra conducta política. Els regionalismes erem «mauristes», «empassats» a n'en Maura, «servidors i vassalls» del senyor Maura. I aquestes acusacions que estigueren de moda a Catalunya, eren tan fun-

dades com les que a Madrid es dirigien al senyor Maura acusan-lo de ser esclau i estar entregat als regionalistes i a Catalunya. El senyor Maura tractava a Catalunya i als regionalistes amb esperit de justícia i amb sentiment de simpatia, i nosaltres li pagavem amb la mateixa moneda: l'única moneda amb què podíem pagar; la única moneda amb què ell podia desitjar cobrar.

Aquelles entrevistes que, amb certa freqüència, celebrava jo allavors amb el senyor Maura—i que, amb sentit contrari, però amb igual abjecció, eren comentades a Madrid i a Barcelona—, haurien pogut ser preses taquígraficament i publicades, i s'hauria vist que l'única preocupació del senyor Maura en les seves relacions amb nosaltres era servir l'interés d'Espanya i que l'únic mòbil meu en les meves relacions amb el senyor Maura era servir les aspiracions de Catalunya, i que els dos coincidíem en una obra de patriòtic agermanament i de noble identificació entre les aspiracions de Catalunya i l'interés d'Espanya.

Hi havia en aquell període del nostre «maurisme», un desequilibri, que'm cal confessar, ja que jo n'era, personalment, el favoregut: era la excessiva, per la immerescuda, deferència i estima personal amb què em tractava el senyor Maura, i que jo no podia pagar-li amb altre moneda que amb la fondíssima gratitud que sentia i sento i sentiré, en l'ordre de relació privada, per la seva persona. Jo sé lo que aquella deferència personal que em prodigava el senyor Maura molestava a n'algún dels seus segons: fins se que aquesta molestia havia tingut expressió en la Cambra Regia.

A Catalunya, davant una opinió excitada i desviada per propagandes, ni justes, ni sinceres, i, en el Parlament, sempre que la ocasió es presentava, els regionalistes feiem constant justícia a la actitud del senyor Maura envers Catalunya.

El senyor Ossorio en déu recordar quelcom dels disgustos i les confrarietats que ens duia als regionalistes la nostra lleal honradesa en proclamar constantment, dintre Catalunya, la noble actitud del senyor Maura davant les nostres aspiracions. Els que formaren part de les Corts de 1907 a 1909 no poden haver oblidat que quasi tots els assalts del partit liberal contra el Govern del senyor Maura, topaven amb la representació parlamentària regionalista que, a cada moment, s'interposava entre els assalts i el Govern; per posar, al servei d'aquest, tot el pes de la seva força.

Mai les Corts d'Espanya han sigut cosa tan viva com ho foren de l'any 1907 a 1909. Mai s'havien discutit en ella tan seriósament problemes substancials de la vida espanyola. I de que això es logrés, bona part de la honra ens correspon a nosaltres. Sense el factor català i, principalment, regionalista, aquelles Corts haurien estat absorvides, com de costum, per les lluites pel poder i per les miserables batalles de bandera.

Encarrilament, vers la normalitat, de la opinió catalana. Actuació parlamentària constant, en tots els problemes substancials de la vida espanyola que allí es plantejaren com mai la havia tinguda la representació catalana. Coincidència quasi constant amb l'actuació del senyor Maura, menys aparatosa i menys incondicional, però segurament més fonda i sincera que la que sentia el seu propi sentit. ¡Aquestes foren les característiques evidents, de tothom conegudes, de la nostra actuació davant de l'obra del senyor Maura, fins que vingueren els fets que produïren la seva caiguda del Poder!

I, si aquesta era la realitat actual, no era

cap misteri la realitat futura que els regionalistes acceptavem i descomptavem: La implantació de la Reforma Local i, en especial, de les Mancomunitats, amb delegacions de facultats i d'impostos, ens imposava el dever de passar de la col·laboració parlamentària a la col·laboració en el Govern. I nosaltres, per endavant, acceptavem les responsabilitats d'aquesta col·laboració; sense una aspiració, sense una concupiscència, des del lloc a on poguésser més útil i eficaç. No hauríem perdut la nostra significació catalana i regionalista, però, amb la integritat d'aquesta significació nostra, estavem disposats a portar al Govern del senyor Maura tot el nostre concurs i la nostra col·laboració més lleal, sabent a ço que ens obligaven les possibles disgregacions que, dintre el partit del senyor Maura, poguésser portar la nostra col·laboració que, forçosament, havia de ser mal-rebuda per alguns dels prohoms conservadors que no feien més que tolerar al senyor Maura i que no estaven disposats a tolerar-los a nosaltres.

Així, cap al seu encarrilament normal, marxava el problema català, en el sector que representavem els regionalistes, fins que es tancaren les Corts a l'estiu de 1909, quan tothom preveia una llarga temporada de continuació del senyor Maura al Poder. Sense combinacions ni pactes, seguïem el senyor Maura i nosaltres dos camins que devien tenir una pròxima convergència.

Fins aquí, no pot trobar el senyor comte de la Mortera que s'iniciés encara ço que ell ne diu el «error del catalanisme». L'erro, segons ell, comença més tard: comença a la tardor de 1909.

Cent voltes, aquesta censura ha estat precisada, concretant-la a l'abandó en que deixarem al senyor Maura quan les greus dificultats que portaren la seva caiguda. Abandó a Catalunya, per no col·laborar en l'acció del Govern; abandó a Madrid, per no aixecar la nostra veu en aquelles sessions del mes d'octubre que portaren la caiguda del seu govern.

De la nostra actitud a Catalunya, en vaig parlar al Congrés en una tarda del mes de juny de 1914. Del fallo que a les meves explicacions va donar una majoria frívola de tributar un homenatge al senyor La Cierva, n'apel·lo davant el judici de tota persona honrada que sàpiga i vulgui llegir el «Diario de Sesiones».

Del nostre «abandono» quan les sessions del mes d'octubre, si que sento desitjos de parlar-ne extensament. Ho faré en el pròxim article.

Francesc CAMBÓ.

ECOS DE CA-NOSTRA

BON REGAL

Nostros lectors ja tendran noticia que'l M. I. Mossen Nadal Garau ha composta una *Breve Cartilla civico-moral*, preciós llibret dedicat a la joventut, que dona regles a s'home per ser honrat, correcte i util a si mateix, a sa familia i a la societat, sense ofendre a Deu. Aquesta cartilla és estada molt elogiada tant pel seu fondo com pel seu llenguatge clàssic i concís; tenent gran acceptació no solament a moltes escoles de Mallorca sino que a Madrid i altres bandes són estades adoptades a importantíssims col·legis.

Idò bé, el Dr. Garau s'és recordat, una vegada més, que és fill d'Inca i fent un acte de patrio-

tisme, ha regalat trecentos exemplars de sa *Cartilla civico* an el Municipi perque'l Sr. Batlle los repartesqui a les escoles d'Inca.

Ha fet molt bé, l'Il·lustrat Canonge, al regalar llibrets d'educació al poble d'Inca. Massa deu veure ell, que aquí falta civisme, educació, respecte en les persones, i més si aquestas estan revestides de caracter religiós o eclesiàstic. Massa deu veure ell, que'l socialisme d'Inca no és el socialisme de Alemanya, de Bèlgica ni fins i tot de França, sino un estol de mal criats sense principis ni raonament del seu ésser, que són lo que volen que sien els qui los inflen el seu desenfrenament.

Molt tenen que fer els dignes Mestres d'Escola per educar la generació que puja, malmenada i distreta ja per mals exemples, i no parlem de la adolescència que ja està tudada. Aprofitin els Mestres, la Cartilla del Canonge Garau, i damunt ella formin nostra joventut en religió i ciutadania.

DE LO MATEIX.—Dia 19 se participà al Metge D. Francesc Llabrés que havia estat suspès pel tribunal del càrreg de rector del Ajuntament d'Inca amb motiu del seu processament.

—Diumenge dematí aparagueren per molts de fronts d'aquesta població uns paperets manuscrits que insultaven a ses monges i a digníssimes autoritats religioses. Apenes se fé de dia i tothom s'apressurà a fer-los desapareixer sensurant i protestant no solament de la mà covarda i criminal que los havia escrits o posats, sino de la dolentia de les persones que inspiraren tal burrada.

Nosaltres ne protestam amb tota l'ànima. —Amb motiu d'estar processat D. Francesc Llabrés, y no fer-se corre ja noticies tendencioses de si ses monges anaven o no a servir els malalts visitats per dit Metge, suspenem per ara l'avís que sobre'l particular anavem publicant.

TRASLAT.—D. Francesc Esteban que actuava s'altra dia de jutge especial a dues causes del jutjat d'Inca, és estat traslladat a Almeria.

ROGATIVES.—A la Iglesia de S. Francesc tres vespres s'han fetes rogatives pel restabliment de la salut del Il·l. Vicari Capítular S. V. Mossen Antoni Maria Alcover, resant-se amb exposició menor la lletania dels sants.

MALALT.—L'amon Pau Mir, que feia una temporada que vivia a Fransa, a principis d'aquesta setmana arribà a Inca ben malalt acompanyat de s'esposa; tant es així que'l mateix vespre fonc precís viaticarlo. Deu li don la salut perduda, si convé.

JURA DE BANDERES.—A la plaça d'Orient diumenge se fé l'acte de la Jura de Banderes pels reclutes excedents de cupo que prenen l'instrucció militar.

Sobre ampla enterimat celebrà Missa el capellà Castrense Mossen Antoni Vila a un altar que presidia l'esbelta imatge de la Verge Maria. Assistiren a ella el Sr. Batlle D. Antoni Amer i bastants de companys del Consistori, El Sr. Ecònom amb el Vi-

cari Palou, una comissió de Germans de les Escoles cristianes, els alumnes de la Acadèmia Tècnica d'Inca acompanyats de Mossen Miquel Fuster i moltes distingides persones i públic.

Acabada la Missa el Tinent coronell don Mateu Moranta digué les paraules sacramentals del Jurament que col·laborà el capellà Castrense, a les que confestaren els reclutes, anant tots seguidament a besar la creu formada per l'espasa i la bandera nacional.

El desfilament va ésser amb columna d'honor i al passar el públic saludava la bandera. An els soldats se les donà un ranxo extraordinari.

ACLARACIÓ.—Amb motiu de la vel·lada de Vulgarisació Franciscana que s'és donada a Palma, alguns periòdics per mala intel·ligència del Programa han publicat que En Miquel Durán era'l Director de *La Veu d'Inca*. En honor de la veritat hem de dir que no heu ès.

NOVA RECOMPENSA.— Nos havem enterat amb satisfacció de que an el primer Tinent d'aquest Regiment, D. Josep Sampol Antich, que ja estava condecorat amb dues creus rotges de mèrit militar, p'els seus serveis a la Zona de Larache, li és estada concedida una tercera creu pensionada, a sa darrera proposta de recompenses. Tot li sia enhorabona a ell, a la seva família i particularment a son pare i col·laborador nostre D. Miquel, Secretari Judicial d'aquest partit.

DEL MERCAT.—Dijous el bessó va pagar-se a 100 pesetas el quintá el primera, ara el fet de secas i mel·la mal madurada va anar a tot preu, de 30 pessetas a 100, segons classe.

Se presentà una gran plaçada de figues seques que omplien el carrer de Dureta i part del de Sant Bartomeu. N'hi hagué de tot preu. Primeres de 20 a 25 ptes., segones de 15 a 20, de bestia a 9 i 10 ptes., haven-hi partides de 12 i 13 ptes. Si bé se feren bastantes barrines tengueren una mala mort i se'n hagueren de tornar moltes partides.

AJUNTAMENT

A una visita que hem feta al Sr Bal·le, mos ha manifestat que ja és venguda

l'aprobació de la Direcció general del trasllat de la Estació telegràfica de la casa que ara ocupa an el carrer de la Gloria, a una de la Viuda de Coll del carrer del Palmer on també se instal·larà l'Estació telefònica.

A proposta del Sr. Bal·le, en la darrera sessió que ha celebrat l'Ajuntament, va acordar-se que la casa del Pes del Besó que estava destinada a telégrafs, ara sia acomodada per fer una casa de socós pel públic, en lloc del quartet de la Cortera que està amb males condicions.

Además se tractà que per consergeria de la casa de socós se vegés de trobar un matrimoni sense infants que a canvi de dur la netedat de ses dependencies se li donés allotjament gratuït.

La pensada de D. Antoni Amer, verament es laudable per venir a sustituir això que'n diven hospital i que no tenim.

Conviene saber a los que padecen de reuma, gota, ciática, cólicos nefríticos, arenillas, mal de piedra, neuralgias, etc, que la «Piperazina Dr. Grau» cura tan molestas dolencias originadas del artritisismo. Es el mejor disolvente del ácido úrico.

MERCAT D'INCA

Preus que retgiren a nostro mercat

Bessó	a	100'00	el quintá
Blat	a	19'50	la cortera.
Xexa	a	20'50	id.
Sivada	a	09'00	id.
Id. forastera	a	09'00	id.
Ordí	a	10'00	id.
id. foraster	a	09'50	id.
Faves pera cuinar	a	27'00	id.
id. ordinarias	a	19'00	id.
id. per bestia	a	18'50	id.
Blat de les Indies	a	16'00	id.
Fasols	a	30'00	id.
Monjetes de confit	a	50'00	id.
id. Blanques	a	45'00	id.
Siurons	a	30'00	id.
Garroves	a	06'00	

CULTOS RELIGIOSOS

A San Domingo

Dia 1er. d'octubre se comensarà la devoció del mes del Rosari, el qual se farà durant la missa primera i entrada de fosca amb exposició menor.

Dia 2, entrada de nit solemnes Completes per la festivitat del Rosari.

Dia 3, a les 7, missa de comunió general pels confreres del Roser i persones que vulguen guanyar el Jubileu.

A les 9 i mitja, tercia cantada i ofici major amb sermó pel distingit orador sagrat Mossen Josep Cabrer, de Palma.

A les 3 del capvespre, Vespres i processó del Rosari per la ciutat i tot seguit plática pel mateix Orador del matí.

An aquesta iglesia poren tots els feels cristians guanyar Jubileu pleníssim, lo mateix que'l de la Porciúncula, desde'l dissapte mitg-día fins el diumenge a mitja nit, de la festivitat del Rosari, primer diumenge d'octubre.

A San Francesc

Desde dia 24 de setembre s'està celebrant amb gran solemnitat la novena del Patriarca San Francesc, titular de la Iglesia franciscana.

COLEGIO ESPAÑOL

DE 1.ª Y 2.ª ENSEÑANZA
INTERNADO, SEMINIZERNADO, EXTERNADO
PROFESORADO COMPETENTE
PIDASE REGLAMENTO
Calle de Jaime Ferrer-5-1.º
PALMA DE MALLORCA

REDUCCIONS

CARTELLS de Reducció de Kilos a lliures—
En papé una peseta; en cartó 1'75.

REDUCCIO de Kilos a arroves, lliures i unces al estil de Mallorca p'en Bartomeu Ramis. 20 centims.

REDUCCION de Kilos a libras y milésimas. Contiene, además, las reducciones de cuarteras a hectolitros, de canas a metros y de metros a canas con sus divisores— 30 cents.

REDUCCION de Kilos a quintales, arrobas y libras con las reglas para hacer cuentas por Juan Vidal, Maestro de la Escuela Nacional de Lubi. Una 25 cent.

Llibreria del Carrer de la Murta.—Inca

Tip. Durán.—Inca.

PLANCHADO

ALEMÁN

Se lavan y planchan **Cuellos, Puños y Camisas**. Preferimos se entreguen la prendas sucias o sea sin lavar.

Precios

Cuellos todas las formas a 10 céntimos uno.

Puños id, id. a 10 céntimos par.

Camisas de 20 a 40 céntimos según forma.

Sucursal en Inca =Sastrería y Camsería de **FLORENCIO PRAT**=Mayor 6, 8, 10=P. del Sol, 1 y 2,